

Sygn. akt II AKa 205/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Paweł Rysiński

Sędziowie: SO (del.) – Ewa Gregajtys

SA – Maria Żłobińska (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2014 r.

sprawy N. T. N.

oskarżonego z art. 63 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 278 § 5 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 stycznia 2014 r. sygn. akt VIII K 224/12

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego N. T. N., uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną;*
- 2. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa;*
- 3. zasądza od Skarbu Państwa za obronę z urzędu przed Sądem odwoławczym kwotę 600 złotych oraz 23% VAT na rzecz adw. K. P. - Kancelaria Adwokacka w W..*

UZASADNIENIE

N. T. N. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od 1 kwietnia 2011 r. do dnia 29 lipca 2011 r. w miejscowości J. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. N. G., P. N. N. i N. Q. D., wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie w łącznej ilości 232 sadzonek, w różnym stadium rozwoju, która to uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste oraz wytwarzał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o wadze 90,44 gramów netto,

tj. o czyn z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. W okresie od 1 kwietnia 2011 r., do dnia 29 lipca 2011 r., w miejscowości J. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. N. G., P. N. N. i N. Q. D., dokonał zaboru energii elektrycznej na szkodę (...) Oddział (...),

tj. o czyn z art. 278 § 5 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 stycznia 2014 r. uniewinnił oskarżonego od zarzucanych mu czynów, obciążając kosztami postępowania Skarb Państwa.

Od tego wyroku wniósł apelację prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść N. T. N..

Zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, że oskarżony N. T. N. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy dowody i okoliczności ustalone na ich podstawie we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą nieodparcie do wniosku, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu penalizowanego w art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie prokurator stwierdził w petitum apelacji, iż środek odwoławczy dotyczy całości rozstrzygnięcia, to jednak redakcja zarzutu

i uzasadnienia wskazuje na to, iż oskarżyciel publiczny kwestionuje rozstrzygnięcie tylko w zakresie I zarzutu.

Podnosząc zarzut błędów w ustaleniach faktycznych skarżący w istocie kwestionuje ocenę materiału dowodowego, jakiej dokonał Sąd I instancji

i która stała się podstawą kwestionowanych w apelacji ustaleń.

Aby zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów okazał się skuteczny, skarżący musiałby wykazać, iż orzeczenie zostało wydane w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego albo ocena została dokonana w sposób dowolny a nie swobodny, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego albo rozstrzygnięcie nie zawierało wyczerpującego i logicznego uzasadnienia w zakresie przekonania Sądu o wiarygodności dowodów albo o tym, iż określone dowody na wiarę nie zasługują.

Jeżeli przekonanie Sądu meriti o wiarygodności jednych dowodów

i niewiarygodności innych poprzedzone jest ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy, gdy rozstrzygnięcie stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego a uzasadnienie wyroku nie zawiera błędów natury faktycznej ani logicznej, to przekonanie Sądu pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. a ustalenia faktyczne oparte na takim rozumowaniu nie mogą być podważone.

W sprawie niniejszej prokurator nie wskazał w apelacji na takie dowody, których dopuszczenie mogłoby mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Nie wskazał także, iż istnieje jakikolwiek dowód dający podstawę do przypisania oskarżonemu czynów zarzucanych w punktach I lub II aktu oskarżenia.

W uzasadnieniu apelacji prokurator przyznaje, iż żaden z oskarżonych nie przyznał się do dokonania zarzucanych im czynów a następnie skarżący wytyka sprzeczności w wyjaśnieniach oskarżonego N. T. N..

Wskazuje na to, iż świadek M. N. zeznała, iż w domu pod wskazanym adresem przewijało się wiele osób, gdyż było to miejsce spotkań towarzyskich wśród nich widywała oskarżonego. Prokurator podkreśla, iż treść zeznań tego świadka

pozostaje w sprzeczności z początkowymi wyjaśnieniami oskarżonego, który twierdził, że był w tym domu tylko dwukrotnie w dniu poprzedzającym zatrzymanie.

Z tych dowodów skarżący wysnuwał wniosek, iż „sprzeczności przemawiają przeciwko oskarżonemu, tak jak i fakt, że był już w przeszłości skazany za przestępstwo polegające na takiej samej uprawie konopi innych niż włókniste”.

Prokurator przypomina w apelacji, iż drugi z oskarżonych wiedział o tym, iż w posesji uprawiane są „drzewka”; wywodzi z tego, iż „Nie ulega wątpliwości, że pobyt oskarżonych w/w domu stanowił formę wspólnego i w porozumieniu współdziałania w uprawie konopi indyjskich”.

Na koniec skarżący przedstawia w apelacji wniosek, iż „oskarżony posiadał wiedzę o uprawie konopi innych niż włókniste...”.

Dlatego, w ocenie prokuratora, uzasadniony jest zarzut, iż Sąd uniewinniając oskarżonego od zarzutu uprawy konopi indyjskich, popełnił błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Analiza powyższych stwierdzeń oraz w całości środka odwoławczego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie dostarcza podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Ustalenia te bowiem oparte są na ocenie dowodów, których skarżący w żadnym punkcie nie podważył.

Z tych względów, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych Sąd orzekł z mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k.